

Sziklaforrás

XXIV. évf.

2014. NOVEMBER - DECEMBER

Szent András hava - Karácsony hava

SZENT LÁSZLÓ EGYHÁZKÖZSÉG

3400 Mezőkövesd, Szent László tér 28. Telefon: (49)313-225

Menny, most hallgasd meg a szavam!

*Menny, most hallgasd meg a szavam,
Most, karácsony éjjel!
Kondítsd meg a harangokat,
Tölts el csillagfényvel!
Házam hadd legyen Betlehem,
Jézus itt szülessen,
Az angyalok nekem dalolják,
„Dicsőség a mennyben”!*

*Menny, most hallgasd meg a szavam,
Most, karácsony éjjel!
Kacagjanak a csillagok,
Töltsd meg az éjt fényvel!
Szereteted add e földnek,
Dicsfényed ragyogjon!
Add, hogy hitem ma éjszaka
Gyermekként lobogjon!*

Marion Schoeberlein

A békesség és a szeretet ünnepe

“Örvendezzünk az Úrban mindnyájan, mert megszületett Üdvözítőnk: ma szállott közénk a mennyből az igazi békesség”.

Karácsony ünnepén az éjféli mise kezdőéneke az Üdvözítő születését úgy írja le, mint az igazi békesség érkezését, amely felett az ember örvendezik. Amikor azonban körülnézünk a világban, azt tapasztaljuk, hogy sokféle békétlenség vesz körül bennünket. Sőt, olykor úgy érezzük, mintha a békétlenség nemhogy csökkenne, hanem inkább egyre fokozódik. Hol van hát a karácsonykor várt igazi békesség? Hogyan lehet örömünk teljes, ha közel s távol nem tudjuk megérinteni a békességet?

A Béke Királyának születése nem a világbéke beköszöntését jelentette. A béke nem valósult meg egy csapásra. Nem hullott az ölünkbe anélkül, hogy mi magunk vágytunk volna rá, akartuk és tettünk is volna érte. Nem is valósul meg úgy, ahogy a világ akarja. A békeharc csak újabb konfliktusokat idéz elő. A békesség először az ember szíve mélyén születik meg, ha akarjuk, ha befogadjuk életünkbe ezt a Királyt. Ő békességet hoz, de nem úgy, ahogy azt a világ képes adni nekünk. Az Ő békéje nem a fegyverek hallgatása vagy egyensúlya. Az Ő békéje, ha befogadjuk, először

bennünk teremt békességet. Az önmagunkkal, családunkkal, szomszédaikkal, környezetünkkel békében élő emberek képesek arra, hogy békéjük másokat megérintsen.

Karácsony mindenekelőtt Jézus Krisztus születésének az ünnepe. Hitem szerint ez a születésnap az emberiség történelmének legnagyobb eseménye. Emiatt kezdjük az időszámítást is Krisztus születésétől. Míg más régi események aligha vannak közvetlen hatással életünkre, ez a születésnap ma is inspirál, szembesít, életünk javítására készítet. Azért lett a békesség és a szeretet ünnepe, mert arra emlékezünk, hogy az Isten szeretetből emberré lett, hogy az embert megváltsa bűneiből. A szeretet kinyit a másik emberre, egyszerre csak ő válik fontossá. Ennek megnyilvánulásai nagyon sokféleké lehetnek. Kezdődik a meghallgatással, a másik emberre való odafigyeléssel, folytatódik az önzetlen segítségnyújtással és eljuthat egészen az önfeláldozásig. Akinek ma a születésnapját ünnepeljük, ő mondta egyszer, hogy nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint aki életét adja barátaiért.

A szeretet nyelvét mindenki megérti, aki képes szeretetet adni és kapni. Ezért lehet a Karácsony mindenkié. Karácsony ünnepének szentségét azonban csak annyira

tudjuk átélni, amennyire Isten szentségét befogadjuk, amennyire hiszünk benne, amennyire hajlandóak vagyunk életünket parancsaihoz igazítani.

Az ünnephez szorosan kapcsolódik a pihenés, és a családi együttlét. Az ünnep lényegéhez tartozik, hogy ilyenkor nem dolgozunk, hanem kikapcsolódunk a megszokott életrendünkből. Szervezetünknek is, lelkünknek is szüksége van erre, hogy regenerálódjunk. Ha nem tudnánk ünnepelni, akkor életünk sivárrá és szürkévé válna. A ünnepen megadjuk a tiszteletet Istennek és egymásnak azzal, hogy lelkünket is ünneplőbe öltöztetjük. A ráfordított idő teszi hitelessé az ünnepet, amelyet családdal, barátainkkal együtt pihenéssel, közös étkezéssel, játékkal, sétával töltünk el.

Karácsony akkor lesz számunkra a békesség és a szeretet ünnepe, Jézust akkor fogadjuk be valóban az életünkbe, ha több időt, figyelmet szentelünk azoknak, akik mellettünk élnek.

Ezekkel az ünnepi gondolatokkal kívánok minden kedves Olvasónak és Szeretiteknek Kegyelemben gazdag Karácsonyt, és Boldog új Esztendőt!

Dr. Ternyák Csaba
egri érsek

Könnyek adománya...

Közös tapasztalatunk ez. Ki ne sírt volna már közülünk! Olyan ember nincs. Ha máskor nem is, születésünk pillanatában biztosan.

Kedves Olvasó! A könny emberlétünk sajátos jellemzője. A lélek jelentkezése. Test-lélek voltunk legbiztosabb igazolása.

Miért írom ezt? Mert mindennapos tapasztalom a könnyező ember. Legyen az a bűnbánat, a fájdalom és a szenvedés, a meghatódottság, vagy örömmel könnyei. A lélek vágyódása ez, a szellemeik, égiek felé, ahonnan vétetett.

Embervoltunk kitüntető volta, hogy belülről szabadok vagyunk. Bár ránk nehezedik olykor a földi lét végessége, a jövő titokzatos-sága, egyéb történelmi, politikai, egyéni bűnök sokasága. De mégis, különösen is a megkeresztelt ember tapasztalata, hogy senkinek és semminek nincs hatalma felettünk, csak Neki, a mi Teremtőnknek.

A nagy megtérők kivétel nélkül sűrű könnyhullatás között adták át magukat a szent életre. Pio atya stigmákat kapott, hogy az evilághoz kötött testét folyton figyelmeztessék a szellemiekre, lelkiekre.

Elnézem a jegyeseket, akiknek szemében könny csillan fel, amikor egymásra nézve kimondják az elfogadás szavait. Igen, itt a Lélek jelentkezik, a Megszentelő, aki mennyei magasságokba emeli az emberi szándékot.

Csak egyes szám harmadik személyben említem, azt az egykori fiatalembert, akit ott, a szentelési oltárnál, hangtalan zokogás rázott, mert valóban szakított mindennel és mindenkivel, amikor lelkének eljegyzése volt, pappá szentelésének pillanatában.

Úgy van az, kedves testvérek, hogy az egész teremtett világ sóhajtozik és vajúdik, és benne mi is, hogy az Isten fiaivá lehessünk, lelki emberekké, akik mintegy könnyek között ugyan, de mindennap felemelik lelküket az Úrhoz.

Dr. Medvegy János
plébános

*Advent! Advent!
Ó, égi rend!
Egy gyertya lobban,
Majd kettő, három, négy:
Máris itt a kisjézus, hogy boldogság légy!
/Népköltés/*

Adventi üzenet...

Ismét elérkezett a nagy várakozás ideje. A gyarló földi vándor várja azt a csodát, amikor a természet törvényei fölött uralkodó Mindenható, emberi alakot ölt magára. „Nem más ez, mint a szédítő mélység és a mérhetetlen magasság megtestesülése az isteni titokban.” – olvasható a Bibliában.

A várakozás napjaiban jól esik a templom csendes zugában meghúzódnival gondolkodni, elmélyedni. Imádkozni a gyertyák pislákoló fényénél és az orgona búgó hangjai mellett hallgatni az Isten szolgálóinak remény-

seget és igazságot hirdető igéit.

Ilyenkor a nem vallásos emberek lelkét is a szeretet, a boldogság iránti vágy tölti be, mert a földünkről elköltözött a békesség és az egyetértés. Ezek hiányában az Igazságot mindenki másképp értelmezi. A gyenge lélek a természetjogra hivatkozva kér szabadságot és kenyeret. Az erős, a maga alkotta törvényeken alapuló jogra hivatkozik és ragaszkodik a hatalmához.

Az adventi könyörgés nem az önkényesen alkotott, mulandó erejű Igazságot hirdeti. A koroktól.

a társadalmi és az állami berendezkedéstől független Igazságot kívánja megvalósítani, amely megadja az embernek, mint Isten képére alkotott lénynek az őt megillető bánásmódot és a boldogság utáni vágy beteljesülését.

Ez az Igazság, mint Isten lényének kisugárzása, minden ember alkotott törvény felett áll, és sajátossága, hogy a földi életet a földöntúli élettel úgy kapcsolja össze, hogy az sokaknak hitet, reménységet nyújt, megnyugvást jelent.

Szlovák Sándor

Szlovák Sándorné saját fotóival kíván az Olvasóknak áldott karácsonyi ünnepeket és boldog új esztendőt!

Adventi emlékek a múltból

Gyermekkoromra emlékezve felelevenednek bennem az 1930-as évek adventi, Krisztust váró napok emlékei. A mai fiatalok már el sem tudják képzelni, mennyire más világ, más körülmények voltak akkor, mint ma, a Krisztus születésének nagy ünnepét váró emberek számára.

Abban az időben nagy, hideg telek voltak. Október végétől legtöbbször már erős havazás, fagyos, téli hideg uralkodott. Az adventi hajnali misék öt óra körül kezdődtek. Nemcsak az idősebbek, de az eladó lányok és legények is nagy számban részt vettek rajta. Férfiak, nők csizmába taposták a nagy havat, a járda nélküli utcákon. A villanyvilágítás nélküli sötétben egyesek kézben gyertyalámpát himbálva mentek az Isten házába. A nagy hidegben az asszonyok sötétebb színű szoknyában, birkabőr bekecsben, vagy nagyszőrű kuzsuban, fejük, nyakuk meleg rojtos belina kendőbe csavarva, míg a lányok színes matyó ruhában, lityára felvett kötött meleg újasban és belina kendőbe burkolódzva mentek. Ha puskolt a hó, fehér vászon asztalterítőt borítottak magukra. A férfiak báránybőr kucsmában, prémes háromnegyedes nagykabátban, vagy többen, mint nagyapám, birkabőr sipkában, vállra vetett fél lábszárig érő nagyszőrű bundában ballagtak. A felnőttek lenn a padokban, az eladó lányok a kórusban és a mellette levő (később lebontott) karban, míg a legények a szemben levő, ma már szintén lebontott karban és a sötét karban foglaltak helyet. A templom fűtés nélküli hi-

degben fogadta őket és csak a Krisztust váró lelkes, hangos éneklésük árasztott meleget a templomban.

Az akkori latin nyelvű misék kevesebb közös imádságot és több közös éneklést nyújtottak, tettek lehetővé.

Harmatozzatok égi magasok,

Téged vár epedve a halandók lelke,

Jöjj el, édes Üdvözítőnk. - Tört fel a lelkekből.

Jön az Atya megígértje, kinek jöttét rég remélte a föld vándora,

Ő reményünk szép zöld ága, Galilea bájvirága szende ibolya.

Az alázat szent völgyében elrejtve ott virul,

Nem is tudnak égen, földön illatozó bájjiról. Bizakodás az ember megváltására!

A hajnali misék a napi munkákhoz is ünnepi Krisztust váró hangulatot teremtetek. A téli hideg a parasztembereket beszorította az istálló melegébe, vagy a házban végezhető munkákhoz: takarmányos kosarak fonása, seprűk kötése, szerszámok javíthatása. Mindez nyugodt, békés adventi munka közbeni éneklésekre adott alkalmat. Ma is magam előtt látom az egykor így tevékenykedő, énekelgető nagyapámat.

Kisgyermekkoron szép ádventi emlékeim közé tartozik az ismétlődő kenyérsütések munkái is. Ilyenkor a „Mama” nagyon korán felkelt befűteni a búbos kemencébe. Egy nagykosár szalmát és pár kéve kukoricaszárat már előző nap bekészítettek fűtéshez a pitarba. A búbos ke-

mence padkáján, körberakva 5-6 szakaj-
tóban vászonkendőkkel és párnákkal le-
takarva kelt az előző nap dagasztott és
kiszaggatott kenyérnek való tészta. Még
a kis ágyamban hallgattam a három ár-
vát felvállaló, fiatal nevelőnőm munka
közbeni szép hangú éneklését:

*Ébredj ember mély álmodból, megszaba-
dulsz rabságodból.*

*Közelít már üdvösséged, eltörlik már
minden vétked.*

*Ó fényességes szép hajnal, kit így kö-
szöntött az angyal*

Üdvözlégy teljes malasztal.

*Keljetek fel kik elaludtatok, kik éj-
szaka nem imádkoztatok.*

*Szent olvasót szívből nem
mondtatok, nem lesz mennyben
ékes koronátok.*

Akkoriban a házakban nem
volt még központi fűtés. A fatus-
kóra állított kis öntöttvas kerek
kályha még az este kihűlt. Egye-
dül a búbos kemence nyújtott tar-
tósabban némi meleget. Mi gye-
rekek is megszoktuk ezt a hű-
vösebb környezetet és vidámak
voltunk. Az iskolába járás mel-
lett, a nagyobbak segítségével dí-
szes betlehemi istállót, betlehemi
jászlát, születési templomot igye-
keztünk csinálni. Cimboráinkkal
tervezgettük, próbálgattuk a bet-
lehemi pásztorjátékunkat. Tele
voltunk tevékenységgel, készülő-
déssel a Karácsony szent ünnepe-
nek várásával.

Gyermekkoromban az adventi kis Jé-
zus várás a szebb jövőbe vetett hit bi-
zodalmit sugározta, melyet még csak
növelt az 1930-as évek végén történt
országgyarapodás, a Trianonban elcsa-
tolt egyes magyarlakta területek Erdély,
Felvidék visszatérése. Az akkori jobb jö-
vőbe vetett hitünkben még csak fel sem
sejlett a világot megrengető II. világhá-
ború, amelynek következtében az egész
magyarság számára végleg összeomlott
az a világ, amelyben addig éltünk.

Hajdu Ráfis János

Takács István - Templomba menők

AZ ÉN ADVENTEM

(részlet)

Krisztus Király ünnepé-
vel lezárult, advent első va-
sárnapjával pedig újraindult
egy liturgikus esztendő. Új-
rakezdődik az üdvösségtör-
ténét örök körforgása – ösz-
szeszsugarítva az időben.

Ilyenkor egyre rövideb-
bek a nappalok és hidegeb-
bek az éjszakák. Ez azt jelzi
számomra, hogy közeledik
az idő, az Istengyermek szü-
letésének ideje.

Eszembe jut a kétezer év-
vel ezelőtti, első advent. Az
őszövetségi zsidók nagy, ha-
talmos Messiást vártak, aki
majd felkavarja az avult vi-
lágot, s megszabadítja őket
az idegen uralomtól (Azóta
is minden nép szeretné ma-
gáról lerázni az idegen hata-
lom igáját.) A várakozással
ellentétben nem egy hatal-
mas politikai szabadító je-
lent meg, hanem „*egy szép
rózsabimbó nyílt ki*”, egy kis-
gyermek született ott, ahol
születnie kellett, mert írva
van – Mikeás próféta úgy jö-
vendölte, hogy Betlehem-
ben kell megszületnie an-
nak, aki majd uralkodni fog
Izrael felett.

Ilyenkor, adventi időben
„kettős életet” élek: *a földi
énem* azon fáradzik, hogy
Karácsonyig mindennel el-
készüljek, mert nemcsak
lgével él az ember. A *meny-
nyei énem* pedig szemlélő-
dik: visszamegyek az idő-
ben. Látom Gábor angyalt

Názáretben Máriánál, hal-
lom Boldogasszonyunk
„Igen”-jét.

Elindulok én is Galileából
Júdeaába, - Északról Délre –
hogy helyreálljon az Egység
rendje.

Megszaporázom léptei-
met, mert sürget az idő: Kar-
ácsonyig el kell érnem Bet-
lehembe, hiszen nemcsak
anyával (bejglivel) él az
ember.

Amikor az Egyház min-
den évben megünnepli ad-
vent liturgiáját, JELENVALÓ-
VÁ teszi a Messiás iránti vá-
gyakozást, VÁRAKOZÁST.
Egyesülve a Megváltó első
eljövetelének hosszú előké-
születével, a hívekben meg-
újul második eljövetelének
éző vágya.

A hajnali misék (rorá-
ték) őszövetségi olvasmá-
nyai vigasztaló jövendő-
léseket tartalmaznak: a Jó
Pásztor érkezik. Ő a Meg-
váltó. Egyengessétek útját
– bűnbánattal; hatalmas az
Úr, és megerősíti az elfárad-
takat: a benne bízók új erő-
re kapnak; hamarosan eljön
a Megváltó, hogy megnyis-
sa a vakok szemét, és meg-
szabadítsa választott né-
pét; jelképes lakomát készít
az Úr a szent hegyen. Költői
képben fejezi ki, hogy meg-
hív minden népet a Meg-
váltó eljövetelének ünneplé-
sére; maga az Isten jön
el, hogy szabadulást hoz-

zon nekünk. Ezek az üzene-
tek Izajás próféta könyvé-
ből olvashatók ki. Sirák fia
könyvéből pedig ezt az ad-
venti üzenetet vesszük: Illés
próféta megjelenése min-
dig az Úr közeledését jelen-
ti. Ezért várta őt a nép Jézus
korában Keresztelő János
személyében, és várja a vi-
lág végére is – az utolsó Ad-
ventre.

Az Úrjövetre várakozva,
a készületi időben, a hajna-
li ájtatosságban így imád-
kozunk: „...A Bárányt kül-
di már az Ég/ leróni adóssá-
gaink:/ mindnyájan bűnbo-
csánatért/ kiáltozzunk köny-
nyek között./ Hogy majd ha
fénye újra gyúl/ s a földre fé-
lelem borul,/ részünk ne bün-
tetés legyen./ hanem jóságos
védelem...”

Csodálatosak ezek a haj-
nali szertartások. Az első
harangszóra felébredek. A
Szent László-templom kö-
zelében lakok. Csak kinézek
az ablakomon, s mindjárt Is-
ten házának Ég felé mutató
tornyát látom. Amikor elin-
dulok otthonról a rorátéra,
még koromsötét van, csak
a Hold terebélyesedik az
égen napról-napra, s amikor
kijövök a templomból, már
felvirradt, megvilágosodott.
Ilyen a Messiás érkezése is:
fényt hoz a halálos bűnöktől
elsötétült világba.

K. Dudás Mária

Advent a Mezőkövesdi Széchenyi István Katolikus Szakképző Iskolában

Iskolánkban mindig is hagyomány volt a karácsony megünneplése. Korábban osztályszinten készülődtünk, része volt az osztályfőnöki tanmenetnek, hogy karácsony előtt az osztályfőnökök elbeszélgettek az osztályukkal, némely teremben még adventi koszorú is volt. A beszélgetések során a tanár nagyon ve-
gyes képet kapott, nagyfokú tájékozatlansággal került szembe a gyerekek részéről. Sokuknak csak az ajándék kötődött a karácsonyhoz.

Amióta az Egri Főegyházmegeye fenntartása alá kerültünk és a hittan bekerült a tantárgyaink közé, tanulóink már nemcsak a karácsony, hanem az advent fogalmát is ismerik. Ennek erősítéseként hagyománnyá vált, hogy az adventi időszak előtt a hitoktató tanárok vezetésével adventi koszorút készítenek, amelynek állványa szintén tanulóink munkája. Az ünnepélyes gyertyagyújtás péntekenként történik. Előtte röviden megemlékezünk ennek jelentőségéről, a várakozásról. Tanulóinkban fokozatosan erősítjük ennek az ünnepnek a jelentőségét, hogy ne csak az ajándékokról és a fenyőfáról szóljon számukra, hanem értsek meg ennek mélyebb tartalmát is, remélve, hogy nemcsak ebben az időszakban lesz számukra jelentősége a hitnek, hanem a mindennapokban is.

A Diákönkormányzat rajzpályázatot hirdet immár 3. éve, melyet közös karácsonyi misén díjazunk. Ebben az év-

ben a rajz címe: „A Szent Család”. Szép munkák készülnek, olyan tanulók adnak be rajzokat, akikről nem is gondoltuk volna, hogy ilyen jól rajzolnak, és képesek szentképeket felkutatni, hogy azt vagy másolják, vagy egy kicsit továbbgondolják.

Az adventi időszakban tartott lelki napunk is felkészíti és lezárja a várakozást, amely mind a diákok, mind a tanárok részére egyfajta kikapcsolódást jelent a mindennapokból. Átérezzük ennek az ünnepnek a jelentőségét, a szeretet és a tolerancia fontosságát. Ezeken a lelki napokon meghívott előadók há-

rom helyszínen tartanak előadást diákjainknak, mivel a 802 fős tanulólétszám nem teszi lehetővé, hogy egyszerre, egy helyszínen legyen ez az esemény, valamint kisebb létszámban a meghittségét is megőrzi ez a nap. Diákjaink fegyelmetlenül, az előadókkal együttműködve vesznek részt ezeken az előadásokon. Ez annak is köszönhető, hogy a meghívott előadók a diákok nyelvén, hétköznapjaikból kiindulva vezetik el őket az ünnep jelentőségének megértéséhez. A lelki napot a diákjaink és tanáraink részére tartott karácsonyi szentmise zárja. Nagyon sok visszajelzést kapunk, hogy tanulóink családjukkal, barátaikkal Karácsonykor is részt vesznek a miséken.

Ebben az évben hitoktatóink egy versenyt hirdettek az osztályok között. Bármilyen anyagból Betlehemet készíthetnek. Érdeklődéssel várjuk, hogy milyen pályamunkák készülnek. December 12. a határidő, és az elkészített munkákból kiállítást rendezünk.

Szintén ebben az évben indították el a nyelvtanárok a karácsonyi kvízt, amelynek megoldását németül vagy angolul kell beküldeni.

Mindegyik pályázat eredményét a karácsonyi szentmisén hirdetjük ki és jutalmazzuk.

A Széchenyi Szakképzési Alapítvány az osztályfőnökök felhívása alapján vásárlási utalvánnyal segíti a rászoruló diákjaink családját. Azért, hogy a tanuló a segítség fontosságát megtapasztalja, a Máltai Szeretetszolgálat által indított Spar-gyűjtőakcióban is részt vesznek minden évben. Kapunk is adományokat

a Karitástól és a Máltai Szeretetszolgálattól, melyet rászoruló diákjaink között osztunk szét.

Minden évben karácsonyi vásárt szervezünk, amelyen a kereskedő diákjaink a tanárok által felajánlott tárgyakat, valamint tanulóink munkáit árúsítják. Ennek bevétele a Széchenyi Szakképzési Alapítványt gazdagítja.

A sátoraljaújhelyi V. István Katolikus Szakközépiskola és Gimnázium által kiírt „A szeretet karácsonya” című pályázatra Asztalos Szebaszián 9. F osztályos tanuló három verssel pályázott, ezek közül az egyik verse:

A szeretet karácsonya

*Ünnepi vacsora készül ma este.
Eljött a karácsony, a szeretet ünnepe.
Egész évben ez a legszebb ünnep,
a gyerekek várják, hisz meglepik őket.
Megenyhült az idő, szállingózik a hó.*

*Kisült a diós bejgli meg a mákos patkó.
Itt benn meleg van, fűt a kandalló,
Odakinn egyre sűrűbben esik a hó.
Minden karácsonykor elmondjuk az imát...*

*Köszönjük ezt a finom vacsorát...
Egyre jobban és jobban esik a hó...
Karácsonykor a szeretet a legszebb szó.*

Ezzel a verssel kívánunk a Mezőkövesdi Széchenyi István Katolikus Szakképző Iskola nevében minden olvasónak áldott, békés karácsonyi ünnepeket.

**A Mezőkövesdi Széchenyi István
Katolikus Szakképző Iskola tanárai**

A Mezőkövesdi Széchenyi István Katolikus Szakképző Iskola diákjai a karácsonyról

Iskolánkban szeretnénk a tanulókat felkészíteni a kereszténység legnagyobb ünnepére. Igyekszünk meghitt pillanatokot teremteni, ahol vallhatnak vágyaikról, megnyilhatnak, megélhetik a várakozás örömét. Diákjaink gondolatai ilyen bensőséges karácsonyokról, régi élményekről adnak számot:

„Varázslatos nap, ami akkor a legszébb, ha esik a hó. Sütés-főzés, amikor az egész házban mézeskalács illata terjed. Összeülünk, vacsorázunk, közben beszélgetünk. Mikor még kicsi voltam, tényleg elhittem, hogy a Jézuska hozza az ajándékot. Nagymamám beöltözött, de egy barna papucsot viselt. Aztán vigyázott rám pár héttel később és meglátam a papucsát. Szóvá is tettem, hogy a Jézuskának is ilyen papucsa van. Akkor leültünk és elmagyarázta, hogy nem láthatjuk a Jézuskát. Nem ő hozza az ajándékokat, amiket meg lehet fogni, hanem érzelmileg ajándékoz meg, és a szívünkben, a lelkünkben van jelen. Azóta minden karácsonykor meggyújtok egy gyertyát Jézuskáért és azokért, akik már nem élnek, s elmondok egy imát értük.” **V.B.**

„Karácsonykor Jézus születését ünnepeljük, ami szerintem a legszebb ünnep az évben. Az én családom hetekig készül erre az ünnepre, még a messze lakó rokonok is ellátogatnak hozzánk. Édesanyám két napig süt-főz.” **Sz.J.**

„Sok készülődés, munka jár vele, de megéri, mert mindenki jól érzi magát, jól is lakik a sok étellel és süteménnyel. Számomra egy kis ajándék is fontos, hogy lássam a másik ember szemében

az örömet, így én is boldog vagyok, mert meglepetést tudtam neki szerezni.” **M.D.**

„Szerintem a karácsony nem az ajándékozásról szól, hanem hogy együtt legyen a család. Persze a kisebb gyermekek nem értik a karácsony lényegét, nekik még csak az ajándék a fontos. Később viszont ők is rájönnek majd, hogy ez a szeretet ünnepe.” **H.J.B.**

„Rossz lesz a karácsonyom, mert anyukám dolgozik, a nagyobbik nővérem a családjával lesz, apukám nem lesz, mert elhunyt, így csak a bátyámmal leszünk otthon.” **Cs.Á.**

„Ez az ünnep a legbékésebb és a legnyugodtabb az évben. Minden évben nagyon várom, hogy eljőjön!” **Ny.L.**

„A karácsony a szeretet ünnepe. Fontosnak tartom, hogy ilyenkor együtt legyen a család, hiszen nincs jobb dolog annál, mint hogy tudjuk, szeretnek minket. Ilyenkor a rokonságot sem felejtjük el. Végül is úgy gondolom, hogy a hitünk egyik legmeghatározóbb alakjának a születését illik megünnepelni.” **A.Á.**

„A család minden tagja összejön, és együtt töltjük az ünnepet. Anyával együtt főzünk, sütünk. Számomra fontos a karácsony előtti felkészülés, együttlét. A töltött káposzta és a bejgli nálunk hagyomány. A sok nevetés, az öröm és a szeretet hangulata átöleli az egész házat.” **N.K.**

„Az ebédet, csakúgy mint a vacsorát édesanyámmal együtt készítjük el. Az ajándékozás után felöltözködünk és kimegyünk a temetőbe az elhunyt szeretteinkhez. Elmegyünk az éjféli misére is, együtt imádkozunk a szüleimmel, testvéreimmel.” **V.V.**

ISTEN, CSALÁD, EMBERTÁRS

55 m²-es panelházi kis lakásban – Magyarországon ma a lakások mintegy 20%-a, főleg a városokban, ebbe a kategóriába tartozik – mindig nagyszerűen érzem magam. Vallom, az embernek ott kell jól éreznie magát, ahová sorsa helyezi, s az ember mindenhol jól érzi magát, ha akarja. Én pedig kis lakásban soha nem vagyok egyedül, mindaz, ami lakásomat dekorálja, örök emlékezésre, gondolkodásra készlet, érzelmeket vált ki, a tárgyak, képek egy egész életet idéznek. Felnőtt fiam csodálkozva jegyezte meg, hogy: „Apu, olyan a lakásod, mint egy múzeum!” És az csoda jó, hogy van mikre emlékezni, vannak érzelmi kötődéseim múltamhoz, emberekhez, eseményekhez! Bródy Jánossal együtt mondom:

„Filléres emlékeim oly drágák nekem!”

Bejárati ajtó kinyitására szemközt, a hálószoba ajtaja felett drága jó szüleimtől örökölt feszületre figyel akarata ellenére a belépő. De sokszor gyönyörködtem gyerekkoromban benne, hiszen a keresztet ezüstlemez borítja, rajta a meggyötört korpusz, a kereszt négy szárán pedig a négy

evangélista domborított jelképe, melyet állandóan látva nem felejthető az evangélisták neve és az őket jelző ikon (Máté = angyal, Márk = oroszlán, Lukács = tulok, szarvasmarha, János = sas). Én pedig az a fajta vagyok, aki nem elégszik meg a látvánnyal, a Vallástörténeti kislexikonban utána is olvastam az evangélisták és ikonok kapcsolatának.

Nappali szobám fő falán Munkácsy: „Krisztus Pilátus előtt” című festményének másolata nyújt öröké csodálkozásra kényszerítő látványt. A festmény felidézi emlékeimben a legnagyobb katolikus ünnep eseményesét, amikor Jézus áldozatával megváltotta az emberiség bűneit, ezzel felajánlva nekünk az örök élet reményét. A képet nézem, közben lemezjátszómon egyik legkedvesebb zenémet, Rossini: „Stabat Mater” című oratóriumát hallgatom, melynek egyik szóját Pavarotti éneklé – lehetetlen a művészi élmények hatása alól kibújni! Ha még azt az emberi oldalt is elmondom, hogy a festményt felejthetetlen emlékü erdélyi keresztanyámtól kaptam, akinek boldog napokat töltöttem kisgyerekkoromban, s akinek házáat (mely szanalásra van ítélve!) a közelmúlt-

ban sikerült még egyszer utoljára látnom. Elképzelve, mennyi mindenről mesél egy-egy tárgy, mit éreztet öszülő fejemmel!

A Munkácsy - festmény alatt egy aranyos, színes rajzkép, melyen egy patak hídján kisgyerek testvérpár látható, akikre őrangyaluk vigyáz. Ez a kép már gyerekkorunkban ott függött rácsos ágyunk mögött a falon. A szekrény tetejéről a kis Jézust karján tartó, jóságos tekintetű Szent Antal szobor, családjunk védőszentje néz le ránk – az ő közbenjárását kértük Istenünknél a negyvenes évek közepén, hogy vezesse haza a fogságból édesapánkat – imánkat siker koronázta. Mezőkövesdi alkotóktól származó linóleum-metszet (Sorki Dala Andor) és agyagszobor (Dorogi Ferenc) „Matyó Madonnának” díszítik szobáinkat.

Hálószobámban matyó művészek alkotásai jelentenek örök gyönyörűséget a falon, s természetesen állandóan emlékeztetnek emberi, baráti kapcsolataimra is.

Pető Jancsi barátom 1954-ben rólam készített grafit mellképe korai kövesdi emlékeket idéz. A gimnáziumot ábrázoló festménye szép gimnazista múltamat juttatja eszembe. Dala Józsi bácsinak, gimnáziumi tanáromnak egy festményét (régí kövesdi utcarészlet, a ház előtt hímző matyó asszonyokkal, őket néző lányokkal) a közelmúltban sikerült birtokba vennem. Valamikor jártam a Tanár úr által vezetett rajzsakkörre. Pető Margittal ma is szoros kapcsolatot tartok, ő írásaim első meghallgatója – képei látványra pedig mindig örömet jelent, kiemelem vízfestményét, mely egy népdal-illusztráció (muzikális és családhoz kötődő lelkenek sokat jelent!): „...édesanyám fehér fejkendőben cipót dagaszt nyárfatekenőben...”. Boldogan nézegetem Suha Jancsi barátom nagyszerű színhatású festményét is, melyet hetvenedik születésnapomra küldött. (Takács István művészetében – sajnos – csak levelezőlapok nézésével gyönyörködhetek!)

A festmények közül említést érdemel Fildes angol romantikus festőművész alkotásának másolata (Dickens regényeinek illusztrációit is ő készítette): „Az orvos”, melyről a lexikonok is írnak, s örökké emlékeztetnek választott hivatásomra. Még

akkor is orvosnak vallom magam, ha csak rövid ideig voltam gyakorló orvos, az élet az irányítás, szervezés területére sodort, mely területen nagyon jól érzem magam, s tevékenységem sikeresnek tekinthető. Vallom: egy beteg meggyógyítása is csodálatos, s akkor mennyire értékelendő az, ha valaki sok beteg gyógyításának feltételeit biztosítja, el látásukat szervezi, arról gondoskodik.

Föltétlen szólnom kell még egy képről, mely Móra Ferenc „Aranykoporsó” című regényéből egy gyönyörű szerelmi vallomást idéz. A képpel kapcsolatban jut eszembe szeretett volt gimnáziumi magyartanárunk, Papp Endre, aki azt vallotta: „Ha Móra Ferenc csak az Aranykoporsót írta volna meg, már ezzel is biztosította volna halhatatlanságát!”

Természetesen nem hiányozhatnak lakásomból a családi emlékek sem. Ágyam fölött található az az 1957-ből származó fénykép, melyen a szülőkkel még mind a négy Szedresi fiú együtt látható (egy hónap múlva már csak három fiú élt).

Három azonos méretű és keretezésű fénykép a három generációt (finánc édesapánkat, katonaoorvos önmagam és pilótanövendék fiam) mutatja be – érdekeségük, hogy mindhárman

egyenruhás múltunkra emlékeztetünk. A családi képek közül nem hiányozhatnak gyermekeim (Attila, Bianka) és unokáim (a kitűnő tanuló, országos versenyekre járó, mutatós Luca és a csillogó szemű, jólelkű, eleven Benedek) képei sem, melyekre mindig érzékenyült mosollyal tekintek.

Bár nem tartozik a családi képek körébe, mégis fontos, jelentős korszakot idéző képek az érettségi tablókép és az egyetemi évfolyamunkról készült csoportkép.

Ha a lakásomat díszítő tárgyak, festmények, fényképek ilyen gondolatokat ébresztenek bennem, mennyivel fontosabb lenne ennél, ha mi embertársainkhoz is ilyen érzelmvilággal, szeretettel fordulnánk! Különösen aktuális ez a gondolat advent, a karácsonyvárás időszakában!

Kérem kedves Olvasóimat, emlékezzenek az írás elején idézett Bródy János sorra! Ha ezt elfogadják, akkor érthető az is, hogy a fillés emlékeknél sokkal többet jelent számomra az a gyönyörű gyermek-ifjúkor, melyet Mezőkövesden éltem meg, s így természetessé válik az a kapocs, mely engem Matyóföldhöz köt.

Dr. Szedresi István

KARÁCSONY

Nincs két egyforma karácsony. Már nem is emlékszem hogyan volt ekkor meg akkor, de a hangulatra, a várakozásra, a óra, a lovas szánkót húzó lóra, a csendben hallatszó csengőszóra, a templomi harangszóra, a karácsonyfa illatára, meg arra a máig kísértő három csengetésre emlékszem, ami után elcsendesült minden, a szoba ajtó kitarult és nénémmel örömteli „rohanással” vettük birtokba Jézuska ajándékait.

Később szüleim mesélték el, hogyan tudták eltitkolni előttünk, hogy még délelőtt semmi, estére meg kész varázslat fogadott bennünket a középső szobában. Volt szegény és gazdag karácsony, de bárhogy is volt a hit és a szeretet mindig jelen volt.

Soha nem zúgolódtunk, hogy ezt meg azt miért nem hozott a Jézuska, mert, hogy egy jó héttel karácsony előtt levelet írtunk, hogy mit szeretnénk magunknak, a Jézuska meg piros ceruzával napról-napra aláhúzott valamit, ami azt jelentette, hogy azt biztosan hozza, - mi pedig napról napra megnéztük a verandai ablakhoz tett levelünket, hogy ugyan mit fogunk kapni.

Persze volt jó néhány emlékezetes karácsony is, mint éppen az elmúlt évi. Soha a Szent Karácsonyt nem töltöttem a családom nélkül esküvőnk óta, de tavaly megesezt. Benn volt nálam a feleségem aznap, a folyosónkon karácsonyfa is volt három, de cudar estének néztem elé. Azt azonban elfogadtam, hogy a Jó Isten biztosan tudja, miért vagyok itt. Aki csak tehetet hazament.

Gondolataim ott-hon jártak meg a rég-

múlt karácsonyain és közben szinte pótcselekvésként a rádió keresőjét babráltam. 8 óra lehetett, amikor egy ismerős hangot hallottam templomi csendesülő zajban. Hihetetlen, de kezdődött a karácsonyi Istentisztelet. Jobbkor nem is vezérelhettem volna a kezemet a Jó Isten erre a rádiósávrá. Végighallgattam az igehirdetést a Debreceni Nagytemplomból azután imádkoztam egy sort az én válásom szerint a családomért, az elhalt őseinkért, a betegekért, és az utódaink szebb jövőjéért.

Most már ráértem elalvásig, a Püspök úr beszédén elmélkedni. A beszéd egy szakaszában a hitről beszélt, annak mélységéről, arról, hogyan jut, hogyan juthat el az Isten közelébe az ember. Példájában arról a tanuló gyermekről beszélt, aki a Jézuskától egy jó angol tanárt kért drága ajándékok helyett, - akkor eszembe jutott egy 10 évesen a Jézuskához írt levelem. A levelet anyám megőrizte, én megtaláltam és ebben a levélben igaz utolsóként, de kedvet kértem a tanuláshoz és a zongorázáshoz. Vagyis az ige egyenesen nekem szólt. Ez a gondolat segített át az egyedül töltött Karácsonyon!

Ma egy Új Karácsony egy régi gondolatomat enged megosztani. Én 10 évesen még biztosan hittem, és jó volt hinni abban a Mikulásban és abban a Karácsonyban és Jézuskában, amely a gyermeki lelket és szívet eláraszthatta, előkészítette a hitre, a jóra, és arra, hogy példaként követhető életet élhessen itt a Földön.

Dr. Kriston Mihály

Karácsonyi készülődés

Minden gyerek várja a karácsonyt. Vannak, akik írásban, mások rajzban fogalmazzák meg kéréseiket.

Krasznai Dániel

5. oszt.
Szent István
Katolikus Iskola

Karácsonyi ajándék

Nagyon várjuk testvéreimmel a karácsonyt. Selyenkor együtt ünnepel az egész család.

A fenyőfát anyával ketten díszítjük és örülünk a his Jézus születésének. A leldíszített fenyő csillogásával beragygoja a nap-palot. Az ablakon át is látsz-nak a fényei.

Az ajándékozás nagyon izgal-mas és örömteli. Már az ünnepek előtt is gondolok arra, minét örülök a legjobban. Mit kérek a Jézusától, ami igazi érték. Szükeim és Nagyszükeim szüke minden nap megajándékosnak engem gondos-bodásukkal, figgelmességükkel.

Lehetően tesik, hogy sportoljak, zenét tanuljak. Nagyon szeretek engem. Azt kérem a Jézusától, hogy adjon nekik jó egészséget és türel-met, hogy nagyon sokáig legyenek.

Ök nekem és lenne az én legnagyobb és legszebb ajándékuk.

Újvári Éva

3. oszt.
Szent Imre Iskola

Takács István unokája vagyok

Én vagyok az egyetlen unokája, nagyon szeretett és én is Őt. Ő volt Takács Papa, mert akkor élt még a másik, Sebők Papa is.

Gyakran meglátogattott bennünket a budapesti lakásunkban, általában hét végére jött. Vasárnap délelőttöként anyu főzött, ő meg apuval elment kiállításokra. Soha nem gügyögött velem, hanem úgy beszélgetettünk mindig, mintha felnőtt lennék. Van egy közös fotónk, - a Galériában is látható - furcsa érzés most látni, ahogy Takács Papa ölében ülök nagy boldogan, szókefűrtös göndör hajam van.

Tudtam, hogy egyedül él Mezőkövesden, és templomokat fest. Amikor Sebők nagymamánál voltam, elmentünk a kisvárdai katolikus templomba, és ott láttam egy képet az oltár fölött: egy király vizet fakaszt a sziklából. Emlékszem, nagyon tetszett. Mama aztán mondta, hogy ezt a Takács nagyapád festette, és Szent László királyt ábrázolja.

Nyolcéves lehettem amikor Takács Papa felvetette, hogy menjek el hozzá nyaralni Mezőkövesdre. Anyu nagyon izgatott lett, mert önállóan még nem voltam sehol, de Papa megnyugtatta, hogy Bori néni majd el lát bennünket. Úgy is lett. Bori néni Takács Andris bácsinak, Papa öccsének a felesége volt. Mindkettejüket szerettem, Andrison sokat lehetett nevetni, mackós termetű, mindig jókedvű, vicces bácsi volt. Ő festette a templomokban a díszítéseket a Papa freskói körül. A szomszédban laktak, csak egy kiskapun kellett átjönni.

Számomra nagyon sok minden újdonság volt, mivel Budán egy társasházban laktunk. Itt a ház mellett volt egy patakmeder, a Pece, amiben áradáskor víz folyt. Arrébb volt a Kavicsos, ahol néha szintén víz volt. Sokat játszottunk ott a környékbeli gyerekekkel, akikkel összebarátkoztam, de jókora verekedésekre is emlékszem. Bori néni aztán este jól

megfürdetett, mert persze koszos lettem a nagy játékban. El ne felejtsem megemlíteni, hogy remekül főzött.

Papának nagy műterme volt. Ha dolgozott, nem szerette, ha bárki megzavarja, de én kivétel voltam. Anyutól gyakran hallottam, hogy nem állhatta, ha nézik, ő maga is csak addig maradt a műteremben, amíg takarított. Nagyon szerettem bámulni a sok színes képet, amiket festett. Egyszer kellett modellt ülnöm, mert két pasztell portrét festett rólam. Nem volt könnyű nyugodtan végigülni, amíg készültek, de vesztég maradtam, mert haragos is tudott lenni.

Takács István - Korona felajánlás

Elég gyakran vendégek is jöttek. Kétfélek. Az egyik fajta vendég előbb-utóbb rákezdte: „Pistukám, nem festenél nekem egy képet? Olyan matyósat, amit csak Te tudsz!”

A másik fajta vendégek komolyak voltak, papi ruhában. Freskófestés ügyben tárgyaltak, és művész urazták a Papát.

Elmentünk megnézni a kövesdi templomot is. Teljesen elámultam, hogy a csupasz falra hogyan tudott márványoszlopokat varázsolni. amik mögül lebegő angyalok lépnek elő.

Papa elmagyarázta, hogy a templomot úgy kell kifesteni, hogy a belépő elámul-

jon, mert ide imádkozni járnak az emberek, azonkívül itt láthatják a képeken azokat a szenteket, akikhez imádkoznak.

Amikor felső tagozatos általános iskolás voltam, egyszer Egerben voltunk osztálykiránduláson. A Székesegyházban elárultam, hogy a Művész, aki a freskókat festette, a nagyapám. Senki nem hitte el.

Mezőkövesden is, Budapesten is emlékezetes, szép napokat töltöttem Takács Istvánna, a nagyapámmal, akire nagyon büszke vagyok, és örülök, hogy szülővárosa méltóképpen ápolja az emlékét!

Sebők András

Győzött a szeretet

Vannak emberek, akik könnyedén adnak, de nehezen fogadják el, ha másoktól kapnak. Kellemetlenül érzik magukat. Én is közejük tartoztam.

Idén nyáron ez megváltozott.

Budapesttől Lébényig 200 km-t gyalogoltam, végigjártam a Szent Jakab zarándokutat. Szombat este Tarjánba érkezve szembesültem a ténnyel, hogy másnap Pünkösd vasárnap, illetve Pünkösd hétfőn minden zárva lesz. Reggelire elegendő élelem sem volt nálam.

Kértem a Jóistent, mutassa meg azt az embert, aki segít...

...abban a szent pillanatban az egyik ház udvarán egy békésen sepregető nénit pillantottam meg! Összeszedve minden bátorságomat, megszólítottam és elmeséltem a problémám. Még soha nem voltam rászorulva hála a Jóistennek, hogy kéregetnem kelljen. Ott, és akkor, valóban koldussá váltam. A nénike először gyanakvoan tekintett rám, láttam rajta a bizonytalanságot. Mégis kihozott egy szál száraz-

kolbászt és kenyeret a házból. Nem fogadott el érte pénzt. A kételeyein felülemelkedett a szeretete. Én pedig a világ legboldogabb koldusává lettem.

Másnap, tán mondanom sem kell, a világ legfinomabb reggelijét ettem.

Szántai Levente

A szolgáló szeretet jegyében

Visszatekintés a Mezőkövesdi Karitászcsoport éves szolgálatára

A Magyar Katolikus Karitászcsoport legfontosabb alapelve, hogy a karitászcsoport hálózatban dolgozó önkéntes és hivatásos munkatársak személyes szeretete jusson el az általunk támogatott emberekhez.

Ezen elv mentén, az év folyamán megpróbáltunk városunkban további családokat felkutatni, akiknek segítséget nyújthatunk, és növelni a listánkat, mivel tudjuk, egyre többen szorulnak támogatásra.

Az idős emberek látogatásáról, lélekben való támogatásáról sem feledkezünk meg. A kórházban lévőket is megkeressük, szükség szerint gondoskodunk papi látogatásról is.

Húsvétkor és a júliusi hónapban is sikerült élelmiszer csomagot összeállítani, alkalmanként félszázat, amit szétosztottuk a rászorulóknak között. Ingyenes ruhaosztást is szerveztünk több alkalommal.

Augusztusban mezőszemerei hittanos gyermekeket vittünk kirándulni a hitoktató kíséretével. Olyan gyermekek jutottak el Miskolctapolcára és a Vadasparkba, akik még alig voltak távol az otthonuktól.

A karitászcsoport egri központjától kaptunk 10 db 5 ezer forint értékű Erzsébet utalványt, mely szétosztásra került. Nagyon jól jött a támogatottaknak ebben a válságos helyzetben. Nagyon örültek neki - köszönték és meglepetésként érte őket.

Beiskolázásra 11 családnak tudtunk segítséget nyújtani, továbbá ingyenes ruhaosztást is szerveztünk, ezzel segítve a sokgyermekes, nehéz anyagi körülmények között élőket.

Csatlakozva a „Gyűjts egy gyertyát az üldözöttekért” elnevezésű kezdeményezéshez szeptember utolsó vasárnapján a Szent László templom oldalbejáratánál felállított sátorban gyertyákkal vártuk azokat, akik részt szerettek volna venni a szolidaritási akcióban.

Szent Erzsébet, a szolgáló szeretet védőszentjének ünnepéhez kapcsolódva a Karitászcsoportunk ingyenes ruhaosztást szervezett és 300 db megszentelt cipőt osztott szét a vasárnapi szentmise után. Köszönetet mondunk a Papp Pékségnek, akik 100 cipőt adományoztak erre a célra.

Karácsonyra készülve 200 db élelmiszer csomagot készítünk a rászorulóknak, hogy ezzel is szebbé tegyük az ünnepet. December 20-án meleg ételt főzünk és osztunk a Szent László Plébánia előtti téren.

Kérjük Isten áldását, hogy az elkövetkező években is segítségére lehessünk a nehéz helyzetben élőknek!

Árvainé Barczy Ágnes
csoportvezető

Gyűjts egy gyertyát

Kenyérosztás

Pap Józsefné Kati írásaival gyakran fogalmazta meg gondolatait. Fogadják találkoznak a kedves Olvasók a Szikla-forrás hasábjain. Most más műfajban *(Szerkesztő)*

Tudod-e?

Tudod-e, hogy Te is Isten
gyermeke vagy?
Lelked jéggé dermed, pedig
Rád is melengetőn süt a nap.

Érzed-e, hogy szíved
kemény kérgén
Kopogtat Valaki?
Csendben, szelíden vár
hogy bebocsásd,
Szállást adjál neki.

Ne késlekedj soká,
Tárd ki a szívedet,
Hiszen Ő az,
Aki nagyon-nagyon szeret.

Gondodat viseli,
Sose leszel árva,
Hiába két szülőd
Rég sírba van zárva.

Ne félj, ha bántanak,
Ne félj, ha megvetnek,
Életed példája
Lesz majd a felelet.

Gyenge, aki vádol,
Erős, aki állja,
Jusson az eszedbe
Jézus keresztfája.

Engedd, hogy segítsen
Terhedet hordozni,
Apró kis csodáknak
Együtt örvendezni.

Észrevenni napban
Fában és virágban,

A teremett világ
Ezer csodájában.

Egyedül gyöngye vagy,
Csak Ő, ki erősít,
Ne szégyellj, örvendezz,
Ha a hit megérint.

Engedd, hogy vezessen,
Bízd Rá az életed,
Fedezd fel bensődben
Az áradó Szentlelket.

Bűneid súlyától
Roskadoz a lelked?
Csak gyöngye vagy,
nem gonosz,
Kérd a segítséget!

Hogyha befogadod
Jézust, a Megváltót,
Megmutatja magát,
Ő lesz ajándékod.

Akkora szívet ad,
El sem fér majd benned,
Szét kell, hogy osszad
A megkapott kincset.
Szeretetet kaptál,
Utat üdvösséghez,
Nagyobb kegyelmet
Ember nem remélhet.

Érezd majd, hogy adni,
S mindig szeretni vágysz,
Hirdetni, s megélni
A szeretet hatalmát.

Várod a kis Jézust,
Ki lejött a Földre,
Békességet hozni
Dúlt emberszívekbe.

Követed az útját,
Hallod tanítását,
Látod szenvedését,
Keserves halálát.

Megköszönöd majd,
Hogy megváltott téged,
Megtalált, s többé már
Soha el nem enged.

Legnagyobb kegyelem
Az lesz, ha kimondod:
URAM, LEGYEN MEG
A TE SZENT AKARATOD.

Pap Józsefné

Zarándokúton a Kolping ereklye

A Magyar Kolping Szövetség Vezetősége kezdeményezte, hogy Boldog Kolping Adolf halálának 150.évfordulója alkalmából (mely 2015.12.04-én lesz) országos körútra indítja a Kolping ereklyét. Eddig már több városban volt, ahol méltóképpen ünnepelték.

2014.11.22-én, Miskolcon, a Mindszenti Kolping Család fogadta az értékes ereklyét. Ez alkalommal ide zarándokolt el a Keleti-régió több családja. Ott voltak Diósgyőr, Szt. Anna, Eger, Gyöngyös, Mezőkövesd, Kolping család tagjai és prézesei, úgy 80-90 fővel.

Szeretettel fogadtak bennünket a plébánia közösségi termében. A regisztráció után alkalom nyílt az ismerkedésre a régi, jó barátok üdvözlésére, beszélgetésre. Találkoztunk Lipcsák János és Galó Gábor atyákkal is, akik több évig nálunk szolgáltak és jó szívvel emlékeztek a mezőkövesdi hívekre.

Ezután megebédeltünk, majd átmentünk a templomba, ahol ünnepélyesen bevonultak a zászlókkal és a boldog ereklyéjével, melyet az oltáron helyeztek el.

Jelen volt, házigazdaként, a helyi Kolping Család prézese, Palánki Ferenc s.püspök atya, Kövesi Fe-

renc atya, az MKSZ országos prézese, Mikolai Vince atya és Gonda Imre atya, prézese.

Imaórát tartottunk, melynek menetét Hadobás Zoltán, az egri KCS. új, fiatal elnöke állított össze. A könyörgésekhez a Kolping imából és Kolping atya könyveiből vette az idézeteket. Az elmélkedés témái:

A vallás és erény,
Egység és szeretet,
Munka és szorgalom,
Vidámság voltak.

Közben egy-egy kedves fiatalos éneket énekelünk: Ez az a nap...Ó halld meg uram...Jó az Úrban bízni...stb. Végül a Kolping dalt is elénekeltek, melynek utolsó sorai így szólnak:

Egymásért ha élünk, jövőt építünk,

Biztos reményt készít tevékeny hitünk,

Kolping álma köztünk így lesz valóság,

Holnap jobb lesz a világ.

Az ünnepség utolsó, de egyben legmagasabb eseménye a szentmise volt, melyet Palánki Ferenc s.püspök atya celebrált. Nagyon egyszerűen, de szívhez szólóan beszélt. Méltatta Kolping atyát, aki cipészből lett pappá, aki

ugyan 200 évvel ezelőtt élt (1813.12.08-án sz.), de gondolatai, tettei ma is időszerűek. A fiatal szakmunkásokat segítette testileg, lelkiileg. Biztatta őket a becsületes munkavégzésre egy szebb jövő reményében. Most nekünk is ezt kell tenünk. A mai világban lehet, hogy ez még nehezebb feladat, de ha azt akarjuk, hogy a jövő jobb legyen jobb embereket kell nevelnünk a családban, közösségben egyaránt. Ez talán a cselekvő keresztény családokban sikerülhet is. Ehhez kértük Kolping atya égi segítségét.

Útravalóul megkaptuk a püspök atya áldását.

Köszönjük a szép napot, az ünnep megszervezését az országos és helyi vezetőknél, a segítőknek.

Csomós Józsefné

Az ereklye

Bemutkoznak a 20. jubileumi évükbe lépő Szent László (Ifjúsági) Kamarakórus tagjai

Bollók-Kovács Kinga vagyok. 1974-ben születtem. Vallásos családban nevelkedtem, Nagypám 25 évig volt a Szent László Egyházközség világi elnöke, Őt tagként a nagynéném követte. Közel 10 évig én is a testület tagja voltam, jelenleg édesanyám képviselő a családból.

Férjem a Jézus Szíve Egyházközségben képviselőtestületi tag. 3 gyermekünk van: Máté 7, Róza 5, Gergő 2 éves. Jelenleg GYES-en vagyok, a Mozgásszervi Rehabilitációs Központban dolgoztam ápolóként, mellette az Apor Vilmos Katolikus Főiskolán hittanári diplomát is szereztem.

A Szent László Ifjúsági Énekkar alapító tagja vagyok, de a tagság korábbranyúl vissza.

Ifjúsági hittanosként Kovács János (Hanzi) káplán atya vezetésével gitáros énekkart alapítottunk, szolgáltunk a szentmiséken, énekelünk a keresztény bálokon és jártunk a környező falvakban is. Ez az együttes később a Sziklaforrás nevet kapta. Káplánok jöttek, mentek, a tagok közül sokan más városokban tanultak tovább, ritkult a próbák, fellépések száma. Ekkor szólított meg bennünket Mozer János karnagy úr, hogy szeret-

ne egy liturgikus kórust alakítani. „Le-tettük” a gitárt és a klasszikus egyházi kórusművéké lett a főszerep. Csatlakozott hozzánk Mozerné Horga Stefánia magánének tanár zeneiskolás tanítványjaival és a férjével közösen létrehozták a Szent László Ifjúsági Kórust. Első bemutatkozásunk 1995-ben Szent László király halálának 900. évfordulóján volt, amikor egyházközségünk egy nagyszabású kórustalálkozót szervezett május 1-jén a Szent László Év tiszteletére. Még abban az évben az akkori Delco Remy karácsonyi koncertjén is felléptünk. Ez volt az első karácsonyi koncertünk, ennek immár 20 éve.

Azóta is aktívan részt veszek a kórus életében. Számomra a gyermeknevelés mellett igazi felüdülést nyújt a kóruséneklés.

Együtt az öttagú Bollók család

Jeles névnapok, időjóslosok, népszokások Szent András és Karácsony havában

(Részletek Bán József: *Matyó hagyományok nyomában c. könyvéből*)

November 5-én, Imre napom emlékezünk a fiatalok védőszentjére, Szent Imrére.

November 11-én, Márton napján Szent Márton püspököt ünnepeljük, aki a koraközépkor egyik legnépszerűbb szentje volt (316-397). Tiszteletét maga Szent István is felkarolta. Városunk matyó hagyománya, hogy a lagzikat az igazi nagyfarsang mellett, Márton napja táján tartották. Régen Márton a gazdasági év fontos őszi zárónapja volt. Egyesek szerint negyven napig olyan idő lesz, mint e napon

November 19. Erzsébet napja. Erzsébet, az Árpádok sárjadéka (1207-1231), a világ-egyház egyik legtiszteltebb női szentje, a szegények, betegek, árvák és özvegyek patrónája. Erzsébet után nincs „zajos multság”, mert kezdődik az advent.

November 25. Katalin napja. Szent Katalin vértanú a középkor legnépszerűbb női szentje. A név jelentése: tiszta, szeplőtelen. Az időjárást illetően mindenütt azt tartják, ha Katalin kopog, karácsony locsog. Katalin rámutató nap. Megmutatja a január időjárását. Katalin dologtító nap. Egyes helyeken a legények böjtölnek, hogy meglássák jövődöbelijüket.

Nem szabad befogni a kocsi-
ba, sem szántani, le kell állni
minden forgó keréknek, pi-
hentek a malmok is, mert Ka-
talint kerékbe törték.

November 30. András napja. András apostol, Péter bátyja. András népszerűségét, tekintélyét névünnepének kalendáriumi helye határozza meg. Erre utal több középkori misekönyv is. A nap már az adventnek, illetőleg az egyházi évnek kezdete, amely beleesik a téli napfordulat időszakába. András a téli évnegyed kezdőnapja. A régi-
ek gyümölcsfa-ágot tettek vízbe, felhelyezték a kemen-
ce nyakra. Ott, a kellemes me-
legben karácsonyig szépen
kivirágzott. Ha először az ág
alsó részén jelentek meg a vi-
rágok, akkor a tél eleje zord,
ha a közepén, akkor január
végére erős tél várható, ha
pedig az ág hegyén virágzott
ki az ág, akkor a tél vége felé
köszönt be a nehéz idő.

December 3. Szent Ferenc napja

December 6. Miklós napja. Szent Miklós a keleti egyház egyik fő szentje. A gyermekek barátja meg is ajándékozza őket. Ma minden bizonnal ő a legnépszerűbb, legismer-
tebb szent az egész világon. Mint időjós megmutatja a hó-
nap végének – karácsony –
időjárását. Ha idáig enyhe idő
volt, Miklós biztosan megrá-
zza majd a szakállát.

December 13. Luca napja. Luca eredetibb – latin –
hangzással Lucia, ókeresz-
tény szűz vértanú és a népi
hiedelemvilág jeles alak-
ja. A név a latin lux, „fény,
szem, szemevilága, szem-
fénye” szóból ered. Ezért lett
a szemfájósak védőszent-
je. A középkorban a temető-
ket és a temetőkápolnákat is
a neve miatt rendelték az ő
védnöksége alá. A liturgikus
ima így könyörgött a halotta-
kért: Lux perpetua luceat eis
(„Az örök világosság fényes-
kedjék néki.”) A Gergely-nap-
tár életbe lépése, azaz 1582.
előtt, Luca napja az év legrö-
videbb napja volt, éjszakája
pedig az év leghosszabb éj-
szakája.

December 24. Ádám, Éva napja. Karácsony böjtje, egy-
ben szenteste. Ezen az estén
szokás a karácsonyfa-állítás,

ajándékozással egybekötte. Ádám és Éva nevenapjára következik a Megváltó születésnapja.

December 25. Karácsony napja, Jézus születése. Az éjfél mise egyedülálló misztikuma sok olyan embert is a templomba vonz, akik egyébként nem „gyakorló” hívők. Kár, hogy a szertartásos elhangzó:

„Gloria szálljon a mennybe fel, s jöjjön a béke a Földre, és az emberi szívbe a jóakarat...!”

szelleme nem nagyon látszik megvalósulni napjainkban sem!

December 27. János nap. Nagyanyáink ezzel a régi, szép énekkel tisztelték Szent Jánost:

Szent Jánosnak szép kegyes áldása

Szálljon ezen tisztességes házra,

Mint régenten Úr Jézusé szállt apostolokra,

Úgy szálljon le mireánk is édes mindnyájunkra.

December 31. Szilveszter napja, az óév búcsúztatása. A parasztság életében a hónapnak nem volt különösebb fontossága. A hét ismétlődő napjainak viszont nagy szerepe volt, elsősorban a hatnapos munka – egynapos pihenés ritmusában. Vasárnap nem volt szabad nagyobb munkát végezni az egyház előírásai szerint, azt Istennek kell szentelni. Az ünnep betartásának leg-

szembetűnőbb külső jele az ünneplő ruha. Még a legszegényebb embereknek is legalább kétféle ruhája volt, egy „hétköznapló” és egy „ünneplő”. A házkörüli tennivalók egy részére egy héten egyszer került sor. Nem csak hetente ismétlődő házi munkának volt meg a napja a héten – a gazda is igyekezett a hét jó napjaihoz igazodni.

Igen régi hagyományai vannak annak, hogy miért voltak egyes napok jók, mások rosszak. Az ilyen intelmeket annyiszor hallották a fiatalok, hogy mire maguk végezték a teendőket, féltek megszegni a szabályt, ha nem is nagyon hittek a fenyegetésekben.

Idézetek neves emberek mondásiból az ünnepnapokra (Várnai Péter: Megadod a mindennapit c. összeállításából)

„A mi erőforrásunk a család. Áldott legyen a küszöb, amely mögött felnőtünk! Ragaszkodunk a szentségi házasság által megszentelt apai és anyai eszményhez. Ragaszkodunk a családi közös imádsághoz és mindenhez, ami a családi életet meleggé és erőssé teszi.”

/Mindszenty József bíboros/

„A felelősség súlya olyan mértékben nehezedik rám, hogy minden akaraterőmre és hitemre szükségem van a helytálláshoz. Meg fogom tenni, azért mert vállaltam, és azért, mert ezt az esélyt ez az ország ez a nemzet nem hagyhatja figyelmen kívül. Szerény kormányosa kívánok lenni, tudva azt, hogy milyen szakadékok tátongnak előttünk. Nekünk ezt a közös hájót olyan hittel, tudással és akaraterővel kell irányítani, hogy átkeljünk azon a viharos szoroson, amely a jövő évszázadba vezet. A magyar nép minden erejével, minden hitével akarjon kilá-

balni! Legyünk szolidárisak egymás iránt! Magunknak kell akarni, mindenre elszántan.”

/Antall József miniszterelnök/

„Isten hűségére az lehet a válaszuk, ha az életet minden szinten megbecsüljük, az élet egységét komolyan vesszük. Minden fának akkora a lombja, amekkora a gyökere. A jövő csak elfogadott, megbecsült múltra épülhet. Az érdekek túlharsogásával szemben csak az értékek – az igaz, a jó, a szép és a szent – Isten felé konvergáló erejéből lehet a holnapot megalapozni. Fontos a jövő szeretete, Európa kulcserenye, a remény. Szeressük és akarjuk a jövőt: a művelődést, az életünk minőségéért vállalt felelősséget, az optimizmust, a fiatalok megbecsülését. Ezek a hit végtelen távlatai, Isten mélységei, amelyeket csak a Lélek tarhat föl nekünk.”

/Brückner Ákos Előd O. Cist./

Tisztelt Olvasóink! Kedves Hívek!

Advent második vasárnapján szentmisén tettek fogadalmat az öt esztendőre megválasztott egyházi képviselők. Az ajánlás a kedves Hívektől érkezett. Bizalmukat ezúton is megköszönjük és ígérjük, hogy igyekszünk minden tőlünk telhetőt megtenni a Szent László Egyházközségért.

Szép számmal folytatják munkájukat azok a képviselők, akik már az előző ciklusban is tagjai voltak a testületnek. Néhányan betegség és egyéb családi problémák miatt nem vállalták az újabb öt évet, nekik megköszönjük áldozatos munkájukat. Fiatalokkal bővült létszámunk, aminek örülünk és akiket szeretettel fogadunk sorainkban. A Sziklaforrás következő számaiban bemutatjuk az újonnan megválasztott képviselőket. Most a fénykép alapján a névszerinti bemutatás a következő:

Alsó sorban, balról jobbra: Boels-Szabó Ágnes, Gánóczi Zoltánné, Gubáné Ináncsi Andrea, Jacsó Istvánné, dr. Medvegy János plébános atya, Nagy Péter diakónus, Vadászi László káplán atya és Keszi Jenőné.

Középső sorban: Kovács Mátyásné, Gáspárné Ali Júlia, Guba Viktória, Szabóné Varga Ágnes, Árvainé Pál Piroska, Nyikes István és Mozer János.

Felső sorban: Csirmaz József, Panyi István, Ócsai János, Tóth Imre, Dobos István, Pap Tibor, Panyi József, Csirmaz József és Gáspár József.

(Szerkesztő)

Barta Istvánné

Karácsonynak csillaga

*Karácsonynak csillaga,
messze földre megy tova.
Hegyen, völgyön meg sem áll,
míg útjára rá, nem talál.*

*Betlehembe siet Ő
hisz küldetését teszi Ő.
A pásztorokat vezeti,
s fényességgel eltölti.*

*Hirdeti a nagy csodát,
világnak Megváltóját.
Ki égi fényben született,
s istállóban ébredett.*

*Békességgel jött közénk,
szétszórva az égi fényt.
A szeretet mit sugároz,
átölel egy világot.*

*Ki Őt szívébe zárja,
lelki béke átjárja.
Sosem ismer szükségét,
hisz Benne mindig remélhet.*

*Karácsony szent ünnepén,
ezt kívánom Néktek én.
Vegyen körül égi fény,
melengessen Titeket,
s járja át a szívetek.*

Kedves Olvasóink!

Tisztelettel köszönöm meg, hogy érdeklődéssel fogadták ebben az évben is a Sziklaforrást. Megköszönöm a sok szép gondolatot, visszaemlékezést, élménybeszámolót, amivel segítettek munkámat.

A Szent László Egyházközség képviselő-testülete nevében szeretettel kívánok kedves mindnyájuknak áldott karácsonyi ünnepeket és békés, boldog új esztendőt!

Gánóczy Zoltánné
szerkesztő

Kiadja: Szent László Egyházközség **Szerkeszti:** Gánóczy Zoltánné